

Ανευθινοϋπεύθινοι και Υπευθινοανεύθινοι -

ENA

ΑΠΟ τα πρώτα μεταπτωτικά συναισθήματα που γεννήθηκαν στην ανθρώπινη ψυχή, ευθύς μετά την πτώση των πρωτοπλάστων, ήταν και είναι ακόμη η συνήθης ευχάριστη ψυχική τάση να εντοπίζουμε πάντα τις ευθύνες στο πεδίο του άλλου .

Βέβαια όταν μιλάμε για δικαιώματα ,αυτά πάντα είναι δικά μας!

Έτσι είναι σύνηθες το φαινόμενο της ύπαρξης των λεγομένων ανευθινοϋπεύθινων δηλ.αυτών που λαμβάνουν αφ'εαυτών το δικαίωμα να ανακατεύονται επί παντός επιστητού και να υποδεικνύουν ανενδοιάστως λύσεις για κάθε τι . Σαν όμως έρθει η ώρα της ευθύνης εκεί «την κάνουν»με γοργά πηδηματάκια και γίνονται άορατοι σαν τον άνεμο.

Ας παραδεχτούμε ότι και μέσα στον θρησκευτικό χώρο, ως συγκοινωνόν δοχείο του κόσμου τούτου ,πληθαίνουν τέτοια φαινόμενα εις βάρος πάντα αθών και απλών Ιερέων Όπως γράφει και ο σπουδαίος π.Φιλότηος Φάρος, τους κληρικούς

τους θέλει η κοινωνία «να τελούν ακολουθίες, να μοιράζουν δέματα σε απόρους, να χαμογελούν σεμνότυφα, να μιλούν απαλά και χαμηλόφωνα, να μην λένε κάτι που μπορεί να ταραξεί, να είναι αβλαβείς όσο πρωτοχρονιάτικος αγιοβασίλης και επίμαχοι όσο ο ταχυδρόμος» (ΠΑΠΑΔΟΣΥΝΗΣ-ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΗ εκδ. Αρμός), με λίγα λόγια τους αξιώνουν κάποιοι ουσιαστικά ως αμέτοχους στο γίνεσθαι της ιστορίας, δίχως δικαιώματα στο πως θα διαμορφώσουν ακόμη και δυναμικά και ριζοσπαστικά το ποιμαντικό και ενοριακό τους έργο, με λίγα λόγια να αποτελούν απλά διακοσμητικά μπιμπελό στην Θρησκευτική βιτρίνα

Τότε παράλληλα και αυτοβούλως, στο δημιουργηθέν κενό, γίνονται αυτοδικαίως όλοι ρυθμιστές της Εκκλησιαστικής ζωής, από τους ανθρώπους του θρησκευτικού υπόκοσμου και των μηχανορραφιών, την κυρα-καντηλανάφτισσα της εκκλησιάς που εκτελεί δια της γλώσσης και χρέη νεκροθάφτου, τον αν-επίτρεπτο επίτροπο που έρχεται στον Ναό κάθε Πάσχα και Λαμπρή, τον καφετζή της γειτονιάς, μέχρι και την κυρία με τας καμελίας της όπου καταπιάνει «ελέω Θεού» κάθε Κυριακή στην λειτουργία πρώτο «τραπέζι» σολέα.

Εντούτοις στο πλαίσιο όμως των ενοριακών ευθυνών, ο καϋμένος ο Ιερέας, είναι πάντα ο νόμιμος εκπρόσωπος της Ενορίας, ως **Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου** με όλες τις ποινικές και αστικές ευθύνες που αυτό κομίζει στις πλάτες του απλού ποιμένους, ο οποίος όταν το φέρει «η στραβή», ό μη γένοιτο, μπορεί να φτάσει ακόμη και στην φυλακή, παρατώντας την Οικογενείά του στον δρόμο και περνώντας μέσα από τον Γολγοθά των δικαστηρίων με όλες τις ψυχοκτόνες διαμάχες «εν μέσω δυο ληστών» για οποιαδήποτε παρατυπία.

Θέλεις η φωτιά που έπιασε στο τάδε 'ξωκκλήσι από ένα καντήλι που λησμονήθηκε αναμένο; από το κεραμίδι που έπεσε από τον Ναό και χτύπησε ένα περαστικό; θέλεις η καμπάνα που χτύπησε και ενόχλησε τους μηνύοντες γειτόνους; θέλεις από την απλήρωτη εφορία, αφού τα παγκάρια πλέον αιμορραγούν κ.α. όλα αυτά και άλλα, μπορούν να σύρουν στα δικαστήρια και να εξωντόσουν τον Ιερέα, αμαυρώνοντας το ποινικό του μητρώο, χάνοντας για πάντα την Ιερατική του αξιοπρέπεια και υστεροφημία και τιμωρούμενος σε μία απερίγραπτη ανευ προηγούμενου ταλαιπωρία.

Τότε ως δια θαύματος όλοι οι ανευθυνούπευθυνοι εξαφανίζονται «ανακρούοντας πρύμναν» και ρίχνοντας με μανία τον λίθο του αναθέματος στον υπευθυνο-ανεύθυνο Ιερέα για αδιαφορία, αβελτηρία και επιπολαιότητα.

Και η ζωή συνεχίζεται εις δόξαν και ευτυχίαν πάντων των ευθυνόφοβων ανευθυνούπευθύνων...

π.Διονύσιος Ταμπάκης

-Ναύπλιον-